

lemsstaters restancer skulle overvejes, og en beretning afgives senest 31. marts 1963.

Dette forslag vedtoges ved navneopråb med 78 stemmer for (heriblandt de nordiske), 14 imod (østlandenes og Frankrigs), medens 12 lande (bl. a. Belgien) afstod. I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen med 78 stemmer for, 14 imod, medens 4 afstod.

Vedrørende punkterne 32(b) og 63 forelå fra generalsekretæren for Gazastyrkens vedkommende et overslag på \$ 19 mill. for 1963, som budgetudvalget havde foreslået noget reduceret, tentativt til \$ 18,5 mill. Heraf androg \$ 10,3 mill. direkte udgifter, medens \$ 8,9 mill. var godtgørelse til de stater, som har afset militærkontingenter til Gaza. Udgifterne til Congo-operationerne ansloges alt andet lige til \$ 120 mill. i 1963.

Overfor denne situation stillede *Danmark*, *Nigeria*, *Norge*, *Sverige* og *Tunis* tre resolutionsforslag. De to af dem gik ud på at bemyndige generalsekretæren til at afholde udgifter indtil 30. juni 1963 til Gaza- og Congo-foranstaltningerne med henholdsvis \$ 1,6 mill. og \$ 10 mill. om måneden. I det tredje foresloges en speciel FN-samling indkaldt inden 30. juni 1963 til overvejelse af organisationens finansielle situation i lyset af en beretning fra den udvidede arbejdsgruppe på 21 medlemmer til undersøgelse af finansieringsmåder. Resolutionerne vedrørende udgifter til Gaza-styrken og til Congo-operationerne vedtoges af udvalget med henholdsvis 48 stemmer for, 11 imod, medens 13 afstod; og 52 for, 12 imod, medens 12 afstod. Resolutionen om en ekstra samling vedtoges med 53 stemmer for, ingen imod, medens 20 afstod. I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen vedrørende Gaza-styrken med 76 stemmer for, 11 imod, medens 8 afstod. Østblokken stemte imod, medens bl. a. Frankrig og Belgien afstod. Resolutionen vedrørende Congo-operationerne vedtoges med 75 for, 12 imod, medens 13 afstod. Østblokken og Frankrig stemte imod, medens bl. a. Belgien afholdt sig fra at stemme. Resolutionen om en speciel FN-samling vedtoges med 77 stemmer for, ingen imod, medens 21 afstod. De nordiske lande stemte for alle tre forslag.

Debatten.

Debatten om finansieringen af fredsbevarende foranstaltninger var meget grundig og gik både ind på de storpolitiske divergencer i opfattelsen af de konkrete operationer i Mellemøsten og Congo og de juridiske og praktiske aspekter af domstolens responsum.

Et indlæg til støtte for den af FN førte politik i Congo blev afgivet af Congo (Leopoldville)s repræsentant. Han sagde, at på tidspunktet for sammenstødet mellem de congolesiske og belgiske tropper havde der eksisteret to muligheder for hans land: enten at anmode en stormagt om at sikre ordenens opretholdelse og belgiske styrkers tilbagetrækning eller at rette henvendelse til FN. Congo havde valgt den sidste udvej, fordi det ikke ønskede at være en ny kilde til „den kolde krig“. Han udtalte sin tillid til FN og hyldede udenrigsminister Spaak for Belgiens samarbejde med FN i Congo-sagen. Han anbefalede plenarforsamlingen at vedtage de to resolutionsforslag om akcept af domstolens responsum og om nedsættelse af et 21-mandsudvalg til på grundlag af dette at overveje fordelingsmåden for udgifter til fredsbevarende foranstaltninger. Herved ville forsamlingen give sit stiltiende samtykke til FN's formål i Congo, nemlig at sikre landets uafhængighed og territoriale integritet. På linje hermed udtalte andre delegationers repræsentanter, at det var nødvendigt for FN's hele fremtids skyld, at organisationens finansielle stabilitet blev genoprettet. De fremhævede medlemsstaternes kollektive ansvar i overensstemmelse med deres betalingsevne for finansieringen af operationer, der var besluttet på behørig måde.

Den danske delegerede (landsretssagfører *Lannung*) ydede generalsekretæren stor anerkendelse for dennes bestræbelser for, at FN fortsat skulle kunne gennemføre sin fredsbevarende politik, og for at tilvejebringe det finansielle grundlag herfor. Han udtalte, at anmodningen til domstolen kun havde indeholdt spørgsmålet om, hvorvidt visse udgifter var „organisationens udgifter“, og at Den internationale Domstol ikke var anmodet om at udtale sig om fordelingen af disse udgifter. Domstolens bekræftende svar medførte derfor ikke en forpligtelse